

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 179. szám

2007. november

A piros üveggolyó

A nagy depresszió évei alatt egy dél idahoi falucskában laktam. Reggelenként megálltam Miller úr zöldséges standja előtt, hogy az éppen szezonban levő zöldségből, gyümölcsből vásároljak. Az étel és a pénz igen kevés volt abban az időben, ezért sokszor cseretárgyakat ajánlottak fel a vásárlók az áruért. Egyik nap Miller úr egy zsák krumplit pakolt nekem, amikor észrevettem egy nagyon sovány kisfiút, aki szakadt, de tiszta ruhában epekedve nézte a zöldbabot.

Kifizettem a krumplimat, de közben engem is megragadott a gyönyörű zöld babos kosár látványa. Miközben azon gondolkodtam, hogy vegyek-e belőle, végighallgattam Miller úr és a rongyos ruházatú kisfiú beszélgetését.

- Hello Barry, hogy vagy?
- Hello Miller úr. Jól, köszönöm jól. Csak csodálom a babot... nagyon jól néz ki.
- Nagyon finom is. Hogy van az anyukád?
- Erősödik, napról-napra erősödik.
- Az jó. Segíthetek valamiben?
- Nem uram. Csak csodálom a babot.
- Szeretnél belőle hazavinni?
- Nem uram. Nincs mivel fizetnem.
- Nos, mid van, amire elcserélhetném a babot?
- Csak egy üveggolyóm van.
- Tényleg? Hadd nézzem csak.
- Tessék, itt van. Nagyon szép.
- Igen, azt látom. Hmmm, csak egy baj van, ez kék és én a pirosat szeretem. Van esetleg egy piros üveggolyód otthon?
- Nem egészen... de majdnem.
- Mondok én neked valamit. Vidd haza ezt a

zsák babot és mikor legközelebb erre jársz, hozd magaddal a piros üveggolyódat, hogy megnézhessem.

- Rendben van. Köszönöm Miller úr.

Miller asszony, aki a közelben állt odajött hozzám, hogy segítsen Egy mosollyal így szólt:

- Van meg két ilyen fiúcska ebben a faluban, mindhárman nagyon szegényes körülmények között élnek. Jim szeret velük üzletelni babért, almaért, paradicsomért vagy ami éppen van. Amikor visszajönnek a piros üveggolyóikkal, és mindig visszajönnek, Jim úgy dönt, hogy mégsem tetszik neki a piros, és hazaküldi őket egy zsák valamilyen zöldseggel, és azzal, hogy hozzanak valamilyen más színű üveggolyót, narancssárgát például.

Mosolyogva jöttem el az árusbódétól, teljesen meghatódva Miller úr tettén.

Nem sokkal később Colorado államba költöztem, de soha nem feledtem ennek a férfinak a üzletét. Aztán eltelt jó néhány év... Nemrégiben látogatóban jártam Idaho államban, és felkerestem néhány barátomat abban a régi kis falucskában. Mikor megérkeztem hallottam, hogy Miller úr meghalt és pont akkor van a temetése. Mivel a barátaim el szerettek volna menni a temetésre, hát én is velük mentem. Mikor megérkeztünk a ravatalozóba, beálltunk a sorba, hogy a halott hozzátartozóival együtt részvétünket kifejezhessük Miller asszonynak. Előttünk a sorban állt három fiatalember. Egyikőjük katonai egyenruhában volt, a másik kettő pedig fekete öltönyben, igen elegánsan volt felöltözve... Mikor rájuk került a sor Miller asszonyhoz léptek, aki mosolyogva nézet rájuk férje koporsója mellől. Mindhárom fiatalember megölelte, és megpuszilta az asszonyt, beszéltek vele pár szót, majd a koporsóhoz léptek. Az asszony lágy, könnyes kék szemei követték

lépteiket, amint ők egyenként megálltak egy pillanatra a koporsónál, megfogták a halott kezét, majd tovább indultak. Mindhárman szemeiket törölgetve hagyták el a ravatalozót. Mikor ránk került a sor, elmondtam Miller asszonynak, hogy ki is vagyok, és megemlítettem neki azt a régi történetet, amit mesélt nekem három kislányról és az üveggolyóikról. Csillogó szemekkel megfogta kezemet, és odavezetett a koporsóhoz. - Az a három fiatalember, akik épp ön előtt voltak, az a három kislány, akikről akkor meséltem. Épp most mondták el, hogy mennyire értékelték, ahogy Jim bánt velük. És most végre, hogy Jim már nem tudja meggondolni magát a színt, vagy a méretet illetően... eljöttek, hogy kifizessék tartozásukat... Soha nem voltunk gazdagok ezen a földön, de biztos vagyok benne, hogy Jim ebben a pillanatban a leggazdagabb embernek tartaná magát.

Ekkor szerető gyengédséggel felemelte az élettelen ujjakat. A férje keze alatt három fényes piros üveggolyó pihent.

A történet arról szól, hogy a szavainkra nem fognak emlékezni az emberek, de kedves cselekedeteinkre annál inkább. Isten szeret Téged.

Egy kívánságom számodra a mai napon: kívánok neked mára egyszerű csodákat – frissen főzött kávé, amit más készített el helyetted. Egy váratlan telefonhívást egy rég nem látott barátodtól. Zöld jelzőlámpákat a munkába menetben. Kívánok neked apróságokat, amiknek örülhetsz, a legrövidebb sort az élelmiszerboltban, egy jó éneket a rádióban. Hogy a kulcsaidat ott találj, ahol keresed. Kívánok neked egész napra boldogságot és apró örömeket, hogy ezek által érezhesd, hogy Isten mosolyog rád, és gyöngéden fog, mert különleges és ritka ember vagy. Kívánok neked erre a napra békeséget, boldogságot és örömet.

Azt mondják, hogy egy pillanatig tart csak, hogy megtalálj egy különleges embert, egy óra, hogy értékeld, egy nap, hogy szeresd, de aztán egy egész élet, hogy elfelejtsd.

**NE FELEDD AZOKAT, AKIK EGYKOR OLYAN
SOKAT JELENTETTEK NEKED ÉS
VALAMILYEN MÓDON MEGÉRINTETTÉK
AZ ÉLETEDET, JOBB EMBERRÉ TÉVE
TÉGED!**

Közreadta Laczkovszki Jánosné

Igaz történet

Az eset megtörtént. Világhálón kering ez a történet, amely egy valóban megtörtént, tanulságos esetről ad hírt.

Egy kislány bement a szobájába és a szekrénykéje mélyéről előhúzott egy lekváros üveget. Kiöntötte a padlóra az üvegben lévő érméket és gondosan számolni kezdte. Háromszor is megszámolta, mert a végösszegnek nagyon pontosnak kellett lennie. Nem hibázhatott. Ezután óvatosan visszatöltötte a pénzürméket az üvegbe, rázárta a tetejét, és kisurrant a hátsó ajtón. A hat háztömbnyire lévő patikába ment, amelynek ajtaja fölött a nagy vörös indián törzsfőnök képe volt látható. Türelmesen várt a patikusra, hogy szentelne rá egy kis figyelmet, de a patikus éppen nagyon el volt foglalva.

Tess - így hívták a kislányt - megcsoszogtatta a lábát a padlón. Semmi. Megköszörülte a torkát úgy, hogy a legkellemetlenebb hangot adja, amit csak lehet. Ez sem volt sikeres. Végül kivett egy érmét az üvegből és megkocogtatta a pult üvegét. Ez használt!

- És te mit szeretnél? - kérdezte a patikus érezhetően bosszús hangon. - Éppen a testvéremmel beszélek Chicagóból, akit már ezer éve nem láttam - tette hozzá a patikus, mint aki választ sem vár a kérdésére.

- Én pedig az én testvéremről szeretnék beszélni veled - mondta Tess a patikuséhoz hasonlóan bosszús hangon.

- Az öcsém nagyon beteg és egy csodát szeretnék venni neki.

- Tessék? - fordult hozzá a patikus.

- A neve Andrew és valami csúnya dolog nő a fejében, és az Apukám azt mondta, hogy csak egy csoda mentheti meg őt. Hát tessék mondani, mennyibe kerül egy csoda?

- Kislányom, mi nem árulunk csodákat. Sajnos nem tudok neked segíteni - felelte a patikus, kissé megenyhült tónusban.

- Figyelj, nekem van pénzem, meg tudom fizetni. Ha nem lenne elég, kipótolom. Csak mondd meg mibe kerül.

A patikus testvére, akivel eddig beszélgetett, jólöltözött férfi volt. Lehajolt a kislányhoz és megkérdezte:

- Mondd csak, miféle csodára van az öcsikédnek szüksége?

- Azt nem tudom - válaszolt Tess könnyes szemmel - csak azt tudom, hogy nagyon beteg és Anyu azt mondta, hogy valami operációra volna szüksége

De Apu nem tudja megfizetni, ezért szeretném odaadni az én pénzemet.

- Mennyi pénzed van? - kérdezte a chicago-i férfi.
- Egy dollár és tizenegy cent - felelte Tess alig hallhatóan - Ez az összes, ami van, de tudok többet is szerezni, ha kell.

- Nahát, milyen csodálatos véletlen! - mosolygott a férfi - Egy dollár és tizenegy cent - éppen az a pontos összeg, ami egy kisfiú csodájának az ára.

Egyik kezébe tette a pénzt, a másikkal kézen fogta a kislányt:

- Vezess engem haza hozzátok, szeretném látni az öcsédet és találkozni a szüleiddel. Lássuk, hátha van nálam egy olyan csoda, amit te szeretnél.

A jólöltözött férfi Dr. Carlton Armstrong volt, sebészorvos, aki az idegsebészetre specializálódott. Ingyen elvégezte az operációt, és nem telt bele sok idő, amire Andrew ismét otthon volt, épen, egészségesen. Anya és Apa boldogan beszéltek arról az esemény-láncolatról, ami idáig vezetett.

- Ez a műtét egy igazi csoda volt - suttopta Anya - vajon mennyibe került volna?

Tess mosolygott. Ő pontosan tudta, mennyibe került a csoda: egy dollárba és tizenegy centbe. no és egy gyermek töretlen hitébe.

Egy csoda nem a természet törvényeitől függ, hanem magasabb törvények működésétől.

*(Részlet egy neten található levélből)
Imameghallgatás*

A tolvaj lelki ismeret-furdalás miatt visszaadta a zsákmányt

Jeruzsálem, 2002. június 6. (idea) -

A jeruzsálemi keresztyének imádsága meghallgatásra talált: Egy tolvajnak, aki május 30-án a Narkis utcai Baptista Házból ellopott egy erősítő berendezést, rossz lelkiismerete támadt, és másnap közölte a rendőrséggel, hogy hol találja meg a lopott holmit. A 25.000 márka (több, mint 3,5 millió forint) értékű berendezést sértetlenül megtalálták egy szállodai szobában.

A héber nyelvű "El Ro'i" gyülekezet, a nemzetközi, "Narkis Street Gyülekezet", az orosz nyelvű "Even Israel" gyülekezet és az angol nyelvű "Jeruzsálem Baptista Gyülekezet" fellélegezhetett. Az időnként több, mint 250 résztvevővel tartott istentiszteletek ugyanis hangosítás nélkül nehezen tartathatók meg. A névtelenségéhez ragaszkodó tolvaj elmondta az "El Ro'i" gyülekezet pásztorának, Ofer Amitainak, hogy lelkiismerete nem hagyta nyugodni. Arra a kérdésre, hogy honnan tudja a lelkész mobiltelefonjának számát, így válaszolt a tolvaj: "Ha valamit nagyon szeretne az ember megszerezni, azt minden további nélkül meg is tudja szerezni."

Társat keresel, vagy barátot?

Küldj SMS-t a 06-91-...-... számra a "tars" szöveggel. Ugye ismerős? Gomba mód szaporodnak az ilyen hirdetések. A ma egyik jól virágzó üzlete, hogy pénzt csinálnak a magányból. A magányos emberek vagy éppen a meg nem értettek, vagy csak akire nem figyelnek, ők jelentik az ilyen üzlet tőkét, s úgy látszik, hogy tőkében nem szenvednek hiányt. Sőt, a tőke csak nő és nő.

Terjed a társas magány! Egyre inkább megfigyelhető, a nagyfokú elmagányosodás, a magány a tömegben. Sajnos nagyon sokan nem tudnak, vagy nem akarnak kapcsolatot teremteni, még akkor sem, ha emberek veszik körül. Az emberek között a másik iránt!

Mi lehet a probléma forrása?

Sokan csalódtak az emberekben, mások pedig a másik fél hozzáállása miatt lesznek magányosak, vagy éppen az önféjűség miatt.

Miért van ez így? Hiszen látszólag olyan jóban élnek az emberek egymás mellett!

Miért jelennek meg a hirdető újságban a társkereső rovatok? Miért életképesek a társkereső irodák és a társkereső, illetve barátokat kereső internetes oldalak? Miért kellene ezek a szolgáltatások a magány csillapítására?

Én tudok egy lehetőséget. Ez a lehetőség nem csak a magány problémáján segít, hanem az élet minden területén.

Ez a lehetőség egy telefonvonal. Ha felhívod, nem leszel magányos, lesz, aki figyeljen rád, gondoskodjon rólad. Ez a vonal segít a problémáidban, segít helyesen látni, helyes döntéseket hozni az életedben. Ez a vonal bármikor hívható, sose foglalt, s ráadásul ingyenes. Ezt a vonalat bárhol, bármikor hívhatod, nincs helyhez és időhöz kötve. Itt mindig meghallgatásra találsz, s ha segítségre van szükséged, akkor a legjobb vonalat hívtad fel.

Mi a száma? Ennek a vonalnak nincs száma, nem kellene hozzá telefonvezetékek, hálózatok, nincs rá szükség. Elég, ha te akarod, hogy a kapcsolat létrejöjjön, és még kapcsolási idő sincs. Mégis hogyan csináljam? Szólj Jézushoz! Imádkozz! Igen, ez a vonal az imádság, és aki a hívásokat fogadja az Jézus, aki mindig meghallgat és segít.

Nem tudod, hogy kell imádkozni? Egyszerűen csak mondd el Jézusnak a problémáid, kérd, hogy segítsen azt megoldani, s kérd, hogy legyen életed részévé.

" Minden gondotokat öreá vessétek, mert neki gondja van rátok."

*(Biblia, Péter első levele 5. fejezet 7. verse)
(Érted?)*

Télike

Az öreg Lídia az ötödik barakkban lakott. A gyerekek még Krizantin néninek ismerték, és nemigen bátorkodtak a közelébe, mert tudták, hogy Krizantin néni olyan keserű, amilyen édes a mestersége. Egész nap cukorkát árul, de nem látszik meg rajta. Az arca mogorva, és zsémbelni, veszekedni, házsártoskodni úgy tud, hogy még Sinkavában is keresni kell a párját, pedig ott többnyire mogorvák és veszekedősek az emberek, megkeseríti az életüket a nyomorúság.

Ó, Krizantin néni korában nem is látta volna meg a síró kis Télikét az öreg Lídia. De mióta Lídia lett, valami jóságos melegség költözött hideg szívébe. Megállt, letette a cukorkás kosarat, és rancos kezével szelíden végigsimította a gyermek borzas, fekete haját.

Te vagy az, Télike? Ki bántott? Mit sírdogálsz itt olyan keservesen?

Azelőtt Télike is félt Krizantin nénitől. De most mintha nem is ő lenne. A hangja szelíd, tele van részvétellel. És Télikének olyan jólesik, hogy törődik valaki az ő nagy bánatával

Beteg az édesapám! – zokogja. – Nem tud dolgozni és nincs mit ennünk, és meghal, eltemetik a földbe, és nem lesz édesapám!

Ó, ez bizony nagy bánat. Ezen nem lehet egy kis cukorral segíteni. Pedig az öreg Lídia bele is simogatott már egy pár szemet Télike markába. Mond neki néhány vigasztaló szót is, hogy még meggyógyulhat az édesapja. Könnyes a szeme, úgy átérzi Télike bánatát. Könnyes szemmel siet haza kis kamrájába. Gyorsan tüzet rak és főzni kezd. Rizst, teát... Vajon miért, öreg Lídia?

Hiro lázasan hánykolódott az ágyán. Nagyanyó tehetetlenül nézte vergődését. Bejött kisírt szemmel Télike is. Szegény! Ha édesapja meghal, senkije sem lesz, csak az öreg nagyanyó. Édesanyja négy éve került a föld alá a kis öcsikével együtt. Télike akkor még csak hároméves volt. De ki gondolta volna az izmos, erős Hiroról, hogy így a markába keríti a halál. Egy kuli sem tudott olyan fűgén futni a „riksa” előtt, mint ő. Csak úgy repült utána utasával együtt a kis kétkerekű kocsí. S milyen hirtelen lett beteg! Nagy utat vállalt, és útközben, felhevülve bőrig ázott. Hideg szél támadt. S másnap már nem is bírt megmozdulni. Azóta vívódik a halállal.

Zörögnek az ajtón. Ugyan ki lehet? Mit akarhat az öreg Krizantin? Nagyanyó el se tudja gondolni. Szólni se tud, amikor meghallja, hogy ennivalót hozott a betegnek, hadd kapjon erőre tőle.

Köszönöm! – suttogja Hiro.

Ülj le, Krizantin néni, és mesélj, mi hír a városban.

Tudod, Hiro, a város csak olyan, mint azelőtt, az emberek is olyanok. De én mindent szebbnek látok, amióta az igaz Istent, a Krisztust megismertem, és nem Krizantinak hívnak, hanem Lídiának. Azért vagy most olyan más! – csodálkozik nagyanyó. – Máskor ugyan nem jutott volna eszedbe, hogy ennivalót vígy a betegeknek.

Az én Istenem a szeretet Istene. Egyszer lejött a földre, hogy megtörje itt a gonosz hatalmát. Akkor Ő is segített mindenkin, meggyógyította a beteget, a lelküket is, a testüket is.

Panaszos gyermekhang veszi át a szót:

Egyszer! De most, most ki fogja az én beteg édesapámat meggyógyítani?

Télikém! – simogatja meg az öregasszony a kislány fejét. – Krisztus, az én Istenem most is él, csak nem itt a földön, hanem fent az égben. És ott is meghallja, ha szólunk Hozzá, és megteszi, amit kérünk, mert nagyon szeret minket. Téged is, Télike.

Taníts meg Vele beszélni, Krizantin néni! Beszélni akarok Vele!

Lídia könnyes szemmel kulcsolja össze a kislány kezét, és letérdel vele az ágy mellé, hiszen ők a királyok Királyához akarnak szólni. Először Lídia imádkozik, és Télike utána suttogja az imádságot. Aztán hozzáteszi még: „Mutasd meg, igazi Isten, hogy Te minket is szeretsz, és a mi szavunkat is meghallod! Gyógyítsd meg édesapámat, hogy megint úgy tudjon szaladni a riksa előtt, mint régen!” „Ámen!” – mondja rá hittel Lídia.

Sok papír kellene, ha mind le akarnám írni, ami még ezután történt. De a végét még megmondom. Hiro boldogan szalad ismét a riksjá előtt. Télike nem sír már, kacag, játszik, segít Lídia néninek cukrot árulni. Nem is Télikének hívják, hanem Annának, mert édesapjával, nagyanyjával együtt megkeresztelkedett a könyörgést meghallgató, igaz, élő Isten nevében, és nincs egész Japánban boldogabb kislány nála.

(Túrmezei Erzsébet: Ragyogjatok, szép csillagok! című könyvéből)

"Megnyertem Isten barátságát és ez nagyobb dolog annál, mintha megnyertem volna az egész világ barátságát." *Martin Luther*

"Az emberiség ma egy könnyebb megoldást keres, ami teljesíthetőbb, mert a jézusit nem tudja teljesíteni. Olyan megváltásra vágyik, ami mellett lehet bármit cselekedni, hisz van rá magyarázat. De mégsem megy." *Boros Miklós*"

Isten jóságából egy óra alatt nagyobb eredményt érünk el, mint a magunkéból, egész életünk folyamán" *Aranyszájú szent János*

Aki más

Barátoméknál ültünk a fotelban, kellemesen elbeszélgettünk. Az érettségi után ő mérnöknek tanult tovább, s mivel mindent a két kezével akart – s amit akart, azt képes is volt – megfogni, gyakran csipkelődött velem lelkeszi hivatásom miatt. Mivel azon a kéményfüstös késő őszi estén ezt nem tette, fel is hívtam rá a figyelmét. Elkomolyodva mesélte el a következő történetet.

Egyik este apja megkérte, hogy vigye be a közele kisvárosból Budapestre – barátom akkor sem értette pontosan, milyen célból, de azóta sem sikerült ezt kiderítenie. A városka határán, éppen az utolsó lámpa fénykörében valami vékony öltözetű, magas fiatalember stoppolt, a hidegtől összeroskaszta vállait; az arcára utólag sem emlékezett barátom, de az apja sem, csak a szempár élénk, kicsit lázas villanására, meg erre a furcsa testtartásra. Megálltak, beült a hátsó ülésre, annak is a jobb szélére, annyit mondott a közömböstől épp egy Celsius-fokkal melegebb hangon, hogy Budapestre kell mennie. Aztán apa és fia valami mobiltelefon akkumulátorának utolsó, szenvedésekkel teljes napjairól beszéltek. A főváros felé közeledve a fiatalember váratlanul megszólalt, hogy „Egy óra alatt mennyit hűl az idő! – Nigériában még meleg volt”. Nehéz lett volna erre a fizikai képtelenséget magában hordozó állításra felelni, hallgattak. Aztán körülbelül azonos szünetek után meg-megszólalt, ilyeneket mondott: „Egy nap három vulkánt elzárni és két hegyet arrébb tenni – kemény munka volt.” „Kár, hogy csak a hozzám jövő AIDS-eseket gyógyíthatom meg.” „A Mariana-árok fenekén nagyon szép köveket láttam.” Hallgattak, apa és fia érzelmei a nevetés és az örülettől való félelem végpontjai között ingadoztak. A fővárosba érve épp egy domboldalon suhantak lefelé – jól ismerem a helyet, oda jártam ki azelőtt nyáresténként a lemenő nap fényében megmosdó városért s önmagamért imádkozni –, mikor megkérdezte: „Ez már Budapest?” Barátom halkán igent válaszolt. „Akkor én meg is érkeztem – mondta a fiatalember –, köszönöm a fuvart.” És kinyitotta az ajtót, és kiszállt. Apa és fia egyszerre üvöltöttek fel, barátom teljes erejéből a fékbe taposott, a kocsí csikorogva megállt. Nem mertek mozdulni sem. Aztán hívták a mentőket, a rendőrséget, és vártak. A rendőrök átfésülték a környéket, de semmit: egy vércseppet, egy letört ágat sem találtak. Barátoméknak nyugtatót kaptak, hazaszállították őket. Napokig hírekre vártak, de a hírek kongtak az ürességtől – nem mint a harang teste, sokkal inkább, mint az éhező kezében az utolsó konzervdoboz –, esetükkel kapcsolatban a sajtó csak azt említette meg, hogy a jobb hátsó ülés alatt friss sarat, s az ajtó kilincsén

idegen ujjlenyomatokat találtak.

Barátoméknál ültünk a fotelban, s a fiatal mérnök így összegezte történetét: „Csak azt tudnám, ha nem voltak korlátai, akkor miért volt szüksége rá, hogy a mi kocsinkban utazzon? Csak azt tudom gondolni, hogy valószínűleg nekünk volt szükségünk rá.” (Boros Dávid – Jelige)

"Tér és idő végtelenén kel át Isten végtelen szeretete, hogy megkeressen minket magának. Hatalmunkban áll befogadni vagy elutasítani közeledését. Ha nem fogadjuk, újra és újra jön, akár egy koldus, de akár egy koldus, egy napon ő sem jön többé."

S. Weil

„Isten az a mindenség, amelynek részeként magunkat felismerjük.” *Tolsztoj*

"A boldogságot csak az bírja el, aki elosztja. A fény csak abban válik áldássá, aki másnak is ad belőle. Mert amikor bennünket elküldtek, az útrabocsájtó Hatalom így szólt: Rád bízok minden embert külön, kivétel nélkül mindenkit, segíts, adj enni, adj ruhát, mindenkire vigyázz úgy mint magadra, és ne hagyd a sötétségben elmerülni. Amit szerzel, amit elérsz, amit tudsz, amit átélsz, osszad meg. Az egész világ a tiéd. Szabad vagy a kövektől az éterig. Ismerd meg, hódítsd meg, senki se tiltja, de jaj neked, ha magadnak tartod. Elbocsátlak téged is, mint mindenkit: felelős vagy minden emberért aki veled él, s el kell számolnod minden fillérrel, amit magadra költesz, minden örömmel amit magadba zártál, és minden boldog pillanattal, amit magadnak tartottál meg. Most eredj és élj, mert a világ a tiéd." *Hamvas Béla*

Az én békességem

Ha eljönne a Csoda könnyű szárnyon,
S szívembe egyszer az a béke szállna,
Amelyre szörnnyű szomjúsággal vágyom: -
Előbb elzárnám a láda fiába.
Tűnődve rajta, hogy ez hogy esett,
Trónolnék vele a világ felett.
Nagy-óvatosan körültagogatnám:
Hogy hát igazán, igazán nem álom?
Nem riasztja el első mozdulásom?
De aztán végigvinném a világon:
Testvér, testvérem, rokonom, barátom,
Itt, itt a béke, itt van aranytálon!
Itt, itt van mindennek a megoldása,
Szünjön szívetek szünetlen sírása!
És elrendeznék mindent olyan szépen:
Nem volna sokkal szebb az üdvösségben.

(Reményik Sándor)

Kiolvasható az evangélium a csillagokból?

Régen úgy gondolták, hogy a csillagképek az evangélium igazságainak Istentől adott ábrázolásai. A csillagképek elnevezése valóban nagyon messzire megy vissza az emberiség történetében. József, a zsidó történész, szerint Séth, Ábrahám harmadik fia nevezte el, de talán Ádám is beleszólt, hiszen ő nevezte el az állatvilágot (1.Mózes 2:19.). A Biblia beszél arról, hogy Isten adott nevet a csillagoknak (Zsoltárok 147:4.). Ha ez így volt, akkor lehet, hogy megtanította az első embereknek.

Különös fontosságú az állatöv 12 csillagképe. Ezek a naprendszer síkjában fekszenek. Magasan látszanak az éjjeli égbolton, közel ugyanazon a vonalon, amit nappal a Nap járt be. Az év folyamán az állatöv csillagképei egymás után tűnnek fel: például a Skorpió nyáron, az Ikrek télen. A Jób 38:32. verse beszél a csillagképek évszakonkénti feltűnéséről.

Az evangélium üzenetének csillagképekben való keresése [E.W. Bullinger](#) és J.A. Seiss írásai nyomán vált ismertté az 1800-as években. A csillagképek megszokott értelmezése röviden a következő:

A csillagképek értelmezése

Csillagkép	Kép	Értelmezés
Virgo	Szűz	Szűz Mária
Libra	Mérleg	A bűnért meg kell fizetni
Scorpius	Skorpió	A bűn halált hoz
Sagittarius	Nyilas	Démonizmus
Capricorn	Íjhal	Földi korrupció
Aquarius	Vízöntő	Élő víz, vagy özönvíz
Pisces	Hal	Isten maradéka
Aries	Kos	Áldozat
Taurus	Bika	Feltámadás
Gemini	Ikrek	Krisztus kettős természete
Cancer	Rák	A megváltottak összegyűjtése
Leo	Oroszlán	A Király

A témáról szóló korai írások teljesen ízekre szedték a csillagképeket, olyannyira, hogy gyakorlatilag minden csillagnak külön jelentést tulajdonítottak.

Elképzelhető, hogy Isten szándékosan írta az égre az evangélium üzenetét. Ebben az esetben talán emlékeztetőül szolgáltak a csillagok, még mielőtt a Biblia rendelkezésre állt volna.

Az evangélium csak óvatosan kereshető a csillagokban, mert a csillagképeknek számtalan lehetséges értelmezése van.

Napjainkban természetesen az Ige továbbit érthető üzenetet Isten tervéről. Habár az egek továbbra is "hirdetik Isten dicsőségét" (Zsoltárok 19:2.) és hasznosak az időszámításunkban (1.Mózes 1:14.), a Biblia nem mond olyat, hogy a csillagokban keressünk üzenetet. Sőt, figyelmeztetéseket olvashatunk, hogy ne bizzunk a csillagokban. Az evangélium csak óvatosan kereshető a csillagokban, mert a csillagképeknek számtalan lehetséges értelmezése van. A Babiloni idők óta a Sátán megfertőzte az állatövet az asztrológiával.

Valóban Isten alkotott mindent, de óvakodnunk kell attól, hogy hitvallásunkat a természetre építsük. Hálásak lehetünk azért, hogy a Biblia olyan érthetően tárja elénk az evangéliumot, hogy nincs szükségünk más bizonyítékra.

(Fordította: Molnár Csaba. Írta: Dr. Donald DeYoung, Ph.D. (Physics) részlet a [Astronomy and the Bible](#) című könyvből, 69-70 old., kiadta a Baker Book House)

Mindegy

Ha ezt a szót, e kurta szót
Ki tudnám egyszer ejteni
Egyszerűn, hangsúlytalanul,
Ahogy ágról a zuzmara pereg,
Ahogy az esőcsepp a mélybe hull...
Ha tudnám egyszer ezt kiejteni
Vigaszt nem várón, visszhangtalanul.
Ha tudnám egyszer ezt úgy ejteni,
Hogy nem kellene mögé rejteni

Fájó lemondást, keserű dacot,
Titkolt reményt, elfojtott haragot.
Ha úgy ejthetném, hangsúlytalanul,
Ahogy ágról a zuzmara pereg,
Ahogy az esőcsepp a mélybe hull.
Akkor én derült volnék, mint az ég,
És nyugodt, mint a halottaknak arca
Az ünnepi, ravatalos szobában,
És rendületlen, mint az Alpések,
S erős, mint az Isten a magasságban.

(Reményik Sándor)

Isten egy elefánt?

David A. alapján

Van egy népszerű analógia, amit annak bizonyítására szoktak felvetni, hogy minden vallás egyaránt jó Isten leírására. A vallásfilozófia tanárok különösen szeretik ezt az analógiát, mivel egyenlővé teszi a vallásokat, azt mondva, hogy mindegyik egyaránt „igaz”, ahogyan Istent leírja.

Az analógia a következő: négy vak ember találkozik egy elefánttal. Mivel még sosem láttak elefántot, körbetapogatják, próbálva megérteni és leírni az új jelenséget. Az egyik az ormányát fogja meg, és megállapítja, hogy ez egy kígyó. Egy másik az egyik lábát ragadja meg, és azt mondja, hogy ez egy fa. A harmadik a farkát találja meg, és kijelenti, hogy ez egy kötél. A negyedik, miután az oldalához lép, levonja a következtetést, hogy igazából egy falról van szó.

Mindegyik vak ugyanazt a dolgot írja le: az elefántot. Mégis, mindegyik egymástól radikálisan különböző módon írja le ugyanazt a dolgot.

Sokak szerint ez megfelel a világ különböző vallásainak – ugyanazt a dolgot radikálisan különböző módon írják le. Így levonható a következtetés, hogy egyetlen vallás sincs birtokában a teljes igazságnak, de mindegyik egyaránt érvényes. Ez egy erős és elgondolkodtató kép, és nyilvánvalóan úgy tűnik, hogy megragadja az igazságot. Ha Isten végtelen és mi végesek vagyunk, logikus arra gondolni, hogy egyikünk sem láthatja át az ő természetét. De valóban mutatja ez az analógia, hogy minden vallás Istenhez vezet? Ahhoz, hogy ezt elfogadhassuk figyelmen kívül kellene hagynunk néhány fontos tény.

Először is van egy tényszerű dolog: az elefánt. Amit a vakok megpróbálnak leírni, igazából egy elefánt, nem valami más. Ugyanígy vannak tényszerű kérdések Istennel kapcsolatban. „Létezik Isten?” – ez egy tényszerű kérdés, ahhoz hasonlóan, mint „2+2=4?” Ha igen, akkor ez igaz lenne függetlenül attól, hogy bárki elhiszi-e vagy sem, illetve ha valaki tagadja a tényt, akkor téved. Így hát nem minden vélemény egyformán igaz, akár elefántok, akár Isten kérdéséről van szó.

Másodszor, igazából mind a négy vak tévedett. Elefánttal találkoztak, nem fallal, kötéllal, fával vagy kígyóval. Nem egyformán igaz a véleményük, hanem egyformán hamis. Legjobb esetben ez az analógia csak azt tudná megmutatni, hogy minden vallás téved, nem pedig azt, hogy minden vallás igaz.

Harmadszor – és ez a legfontosabb – az analógia nem vesz számításba semmilyen különleges kijelentést/kinyilatkoztatást. Ha egy ötödik ember ér-

kezne a helyszínre, aki lát (és képes lenne hitelt érdemlően bizonyítani, hogy tényleg lát), és azt mondaná az elefántra, hogy ez egy elefánt, az az egész analógiát megváltoztatná.

(www.tulelocsomag.hu)

Legyen hitetek Istenben!

Hiszek Uram, hiszek Uram Benned... – mondja az egyik énekünk. Azután produkál az élet olyan helyzeteket, ahol megmérettetik ez a hit. Jönnek a próbatételek és vagy megállunk Krisztusba kapaszkodva, vagy pedig hajótörést szenvedünk a hit dolgában.

A napokban újra elém került Müller György naplója. Árvák ezreit etette, itatta és öltöztette naponta. Mindezt úgy, hogy nem volt megtakarított pénze, vagy milliomos nagybácsija, de volt egy hatalmas Istene, aki özvegyek és árvák gondviselője. Kevesen tudták ezt testvérünkénél jobban. Néhány mondatot idézek most tőle: „Megállapítom továbbá, hogy az árvák soha semmiben nem szenvedtek hiányt. Ha szüntelen 1000 font tartaléktóknánk lett volna, akkor sem lettek volna jobban ellátva, mint így voltak. Eledelük mindig jó és tápláló volt, és mindig megvolt a szükséges ruházatuk is.” (A. Rendle Short: Müller György naplójából, 199. o.) Ez a megállapítás nem egy-két napról, hanem évtizedekről szólt. Mert Isten gondot visel az övéiről, történjék bármi! Nem csodás ez? Nos, ehhez az életformához hit kellett. Amikor ott van az ezernyi éhes száj és meg kellene etetni őket, de a spájz üres, elegendő pénz pedig nem áll a rendelkezésre, csak a hit, hogy Isten ellátja az övéit. El is látta napról napra és évről évre.

Amikor az ember ilyen könyveket olvasgat, vagy az adakozásra bátorító, lelkes igehirdetést hall, akkor valami olyasmi érzés kezd kialakulni benne mint Zákheusban, aki ezt mondta: „Ímé minden vagyonomnak felét a szegényeknek adom...” Viszont sokszor elmúlik a lelkesedés, hiszen hazamész, lefekszel, másnap reggel felébredsz, és amikor kétszer csörren a csengő, akkor elmegy a jókedved. Amikor meghozza a postás az aktuális számlákat, vagy a felszólító levelet. Nincs halleluja, nincs taps és lelkendezés. Ilyenkor szokta az ember megmagyarázni Istennek azt, hogy ebben a hónapban miért nem adakozik, miért nem adja a tizedet. És itt jön az én problémám az ének kapcsán. Mert most hiszek Uram Benned, vagy nem? Könnyű akkor hinni és akkor adakozni, amikor tele a hűtőszekrény, meg a fagyasztó, amikor dúskálsz a javakban. Ehhez nem kell hit. Amikor Salamon felépítette a templomot nem kellett hinnie, hogy majd az Úr kirendeli a hozzávalót, mert Dávid

összegyűjtött minden szükséges anyagot. Viszont Mózes nem indulhatott volna el hit nélkül a pusztai útra. Mert hinnie kellett, hogy Isten betölti minden szükségüket. Negyven éven át volt terített asztal a pusztán.

John Wesley a következőképpen adakozott. Amikor 30 font sterlingje volt egy évben, akkor 28 fontot használt el magára és 2 fontot adott az Úrnak. Ejnye-ejnye John – mondhatnánk. Szóval te sem adtad meg az Úrnak ami az Övé? De nézzük csak tovább. A következő évben már 60 font volt a bevétele, amiből ő még mindig csak 28-at használt fel és 32-t az Úrnak adott. A negyedik évben már 120 font volt a bevétel, amiből ő még mindig 28-at tartott meg és 92-t az Úrnak adott. Ezeket ismerve miért csodálkozunk az életén megnyugvó áldáson? Ő még a pénzével is kifejezte, hogy szereti Mestere-t.

Ez az esztendő nem sok jót rejteget gazdasági szinten. Mégis, tulajdonképpen hálás vagyok Gyurcsány Ferencnek, miniszterének és minden elődnek. Sikerült ugyanis egy olyan helyzetet teremteni melyben napról napra növekedhet a hitünk. Nincs pénzed vizitdíjra és drága gyógyszerekre? Transzparensket ragadva kivonulhatsz az utcára és mondhatod a magadét. Az idegesség miatt csak még több gyógyszerre lesz szükséged. Persze van más lehetőség is. Az Istenbe vetett hit. Alkalmazhatsz Istennel szemben megszorító intézkedéseket. A nehéz helyzetre való tekintettel elhagyhatod a tizedet, visszatarthatsz minden egyéb adakozást. Hidd el, nem fog több maradni a pénztárcádban. Persze hittel is megközelítheted az egész kérdést. Mondtam egyszer a testvéreknek a gyülekezetben: „Ha valaki azért hal éhen, mert túl sokat adott Istennek, akkor a gyülekezet udvarában fogjuk eltemetni annak bizonyosságaként, hogy Isten nem viseli gondunkat”. Nyugodtan meglátogathatsz bennünket, egyetlen fejfa sincs a kertben. Nem is lesz! Mert Isten gondot visel rólunk. Most, amikor minden drágább lett, kaptunk egy nagyszerű lehetőséget. Sokszor kértük Urunkat, hogy növelje hitünket. Testvérem, én úgy látom, hogy ez most történik, ha engedjük. ([C Norbert](#) – *Élő Víz*)

HUMOR

Akarsz sokat keresni? - Igen. - Akkor jól elbújok.

Hogy lehet 30 birkát hatvan felé zavarni? - Az M3-ason

Mi van, ha a sündisznó nem megy iskolába? - Sünnap.

Mi az? Bükkfán ül és füttyül? -Eltévedt fűzfánfüttyülő.

FAKANÁL

Birsalmasajt

A hámozatlan, felszeletelt birsalmát kevés vízben megfőzzük, majd átpasszírozzuk. Lassan főzzük tovább, először cukor nélkül, majd ha már sűrűsödik, hozzáesszük a cukrot. (1 kg főtt gyümölcs-masszához 80 dkg cukrot számítunk.) Az újraforrástól számítva még további 20-30 percig főzzük. Végül hideg vízzel kiöblített (még nedves) formákba töltjük, s szellős helyre tesszük. Néhány nap elteltével a massa megszilárdult, ekkor kiborítjuk egy tálcára. (Nagyon sokáig eláll!)

Almás csirkemell

Hozzávalók (4 személyre): 4 közepes [csirkemell](#); 50 dkg alma; 5 dkg reszelt trappista [sajt](#); 1 dl tejszín; 5 dkg [vaj](#); csipetnyi őrölt szegfűszeg; csipetnyi őrölt fahéj; csipetnyi őrölt gyömbér; őrölt fehérbors; kevés cukor; só

Elkészítése: A leborított csirkemelleket csontozd ki, lapjában vágd ketté (esetleg gyengén klopfolhatod is), s sózd meg. Hevítsd fel a vajat, s a hússzeleteket mindkét oldalukon pirítsd meg (addig hagyd, amíg kifehérednek, s kicsi színt is kapnak). A sütéshez használt vajjal kenj ki egy tepsit, majd az alját borítsd be a hús felével, azon terítsd el a kicsumázott, felkarikázott alma felét, s azt hintsd meg kicsi sóval és cukorral, majd jöhet a maradék hús és a maradék alma. A tejszínbe keverd bele az őrölt fűszereket, sózd, cukrozd, majd locsold meg vele a tepsi tartalmát. Fedd le az edényt, s előmelegített sütőben [közepes lángon](#) - 30-40 perc alatt - süssd meg. Ha kész, vedd le a fedelét, szórd rá a reszelt sajtot, s annyi időre tedd vissza a sütőbe, amíg a sajt megolvad.

Állandó alkalmaink

Kedd:	18,30	Ifjúsági óra
Csütörtök:	18,30	Bibliaóra
Vasárnap:	9,00	MKBK, Imaóra
	9,00	Gyermek Bibliakör
	10,00	Istentisztelet
	17,00	Istentisztelet

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: Dr. Almási Mihály
Pesterzsébet, Ferenc u.3.
Telefon:283-14-13

SZERETET - SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: **dr. Almási Mihály**

Szerkesztő: Máté Dániel, Máté Daniella, Máté

Lukács

Technikai szerkesztő: Lesták Károly

Email: mate.dani@freemail.hu és lestakk@ps.hu

Gyülekezet honlapja: www.erszebet.baptist.hu